TRIUMFUL SERIOZITĂȚII

Portarul cu cele mai bune note în returul campionatului trecut se numește VASILE IORDACHE. A irumpt în lumea fotbalului nostru, cam neașteptat și brusc, ca o mlădiță tînără cu rădăcini într-un sol gras și acoperiș de soare generos. Fusese selecționat în echipa națională de juniori, în opinia publică începuseră a se difuza vag aprecieri despre calitățile sale, dar în formația Politehnica Iași rămînea portarul numărul trei, în umbra lui **Constantinescu** și **Cizic**. A venit campionatul 1970/1971, a venit și **Gil Mărdărescu** la Iași, a plecat **Constantinescu** la București, **Cizic** a suferit o accidentare și **Iordache** s-a trezit între buturile Politehnicii, strivit de emoția debutului, tensionat sub răspunderea titularizării, complexat de opoziția surdă a coechipierilor ce-și ascundeau cu dificultate neîncrederea în băiețandrul acesta înălțuț și subțire. În toiul campionatului nu aveau timp să-l observe cu atenție : ar fi văzut atunci că fragilitatea lui este înșelătoare și că sub tricoul negru, mușchii săi de adolescent au o zbatere care cere împlinirea. În toiul campionatului nu putea veni nici concesia, și cîteva mingi parabile poposite în plasă au cîntărit, nedrept, mai mult decît salturile sale feline și unele intervenții de excepție. Se născuse un conflict surd în tabăra ieșeană, vechea gardă îl revendica pe **Cizic**, restabilit. Dar ochiul versăt al lui **Mărdărescu** și intuiția lui de antrenor-psiholog hotăriseră : **„Iordache va rămîne în poartă !"** 25 de ani de antrenorat, o experiență vastă, o pricepere profesională demonstrată, se adunaseră toate pentru a da verdictul acesta care pentru alții semăna atît de mult cu un plonjon în voluptatea riscului. „Bătrînul" **Gil** nu putea să se înșele. El dibuise în ochii lui **Iordache** o flacără grea de voință, citise în cutele premature de pe fruntea unui băiat de 19 ani, seriozitatea deplină, deslușise pe fața sa smeadă, terminată cu bărbie voluntară, dîrzenie fără hotar.

Au început antrenamente grele, suplimentare, cu salturi pe asfalt pentru fortificarea curajului, cu bombardamente neîntrerupte pe spațiul porții, cu repetiții istovitoare ale unor posibile situații de gol

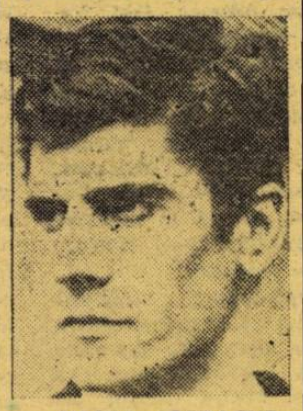

VASILE IORDACHE

la poartă. **Iordache** muncea fără să crîcnească, calitățile sale native s-au copt la temperatura voinței și a efortului, s-au modelat fericit sub modelarea atentă a lui **Mărdărescu** și **Avasilichioaiei**. A urmat, se știe, o ascensiune spectaculoasă și, în 15 etape, sub privirile marelui public, sub cele mirate și apoi interesate ale lui **Angelo Niculescu**, **Iordache** a făcut să tremure din temelii mitul **Răducanu**. Iar nu demult, prins între focurile încrucișate ale unor zvonuri despre plecări de jucători, antrenorul **Vintilă Mărdărescu** s-a exprimat așa: **„Dau dezlegare oricăruia care nu ne mai iubește și vrea să plece la altă echipă. Unui singur jucător nu i-aș da drumul nici în ruptul capului : lui Iordache !"**

Tot Iașul îl îndrăgește pe **Iordache** pentru realizările sale în teren și pentru calitatea sa umană indiscutabilă. **Leonid Antohi**, primul său antrenor de la Școala profesională Nicolina, ne povestea deunăzi despre cumințenia sa neprefăcută, despre succesul la învățătură, despre talentul și pasiunea cu care și-a însușit meseria de strungar, despre izbînzile sale școlare în competiția „Olimpiada strungarilor".

L-am văzut pe **Iordache** în două ipostaze care vorbesc singure. O dată, după un meci egal la Pitești în care aportul său fusese hotărîtor, l-am zărit în vacarmul Gării de Nord. Din 16 jucători, rămăsese el singur, cu o sacoșă sub braț așteptînd pe o bancă un tren de noapte care se îndrepta spre Iași. El nu găsise ca alții un loc de popas pentru o jumătate de zi și o noapte întreagă libere, stătea modest și anonim, ca o pasăre rănită, pierdută de stolul ei, deși nu cred că-l durea izolarea, căci mi-a mărturisit nerăbdarea de a ajunge cît mai repede acasă.

Altă dată, la Iași, în cabina jucătorilor, imediat după meciul cu Steagul roșu. **Györfi** marcase golul victoriei, păcălindu-l cu viclenia a 15 ani de fotbal, într-o situație parabilă, pe tînărul portar ieșean. Toți băieții plecaseră cu fruntea în pămînt. În vestiar nu mai era decît **Iordache**, țintuit pe un scaun, cu lacrimi amare de căință șiroind pe obraji. Stadionul golit rămăsese uriaș și mut, într-o încăpere a sa icnea sub o durere o conștiință de sportiv adevărat. Fusese ultimul meci al turului. Nu știu ce jurăminte de credință o fi făcut **Iordache** în seara aceea de zbucium. Cert este că returul campionatului a fost al lui. A fost de fapt triumful talentului și al seriozității.

Ion CUPEN

CA PASĂREA PHÖNIX !...

Era tare bucuros CAROL HAIDU în vara anului 1968. Și avea de ce. Echipa sa, Steaua, cucerise campionatul și el participase la 20 din cele 26 de meciuri, aducîndu-și o contribuție remarcabilă. Pînă atunci cunoscuse mulțumirea cîștigării de două ori a Cupei. Dar parcă victoria într-un campionat era altceva, născtea alte sentimente și acest portar cu siluetă de uriaș, dar, totuși, tras ca prin inel, cu ochi blînzi și figură de bonom, gusta din plin satisfacția mult dorită.

Era un moment de bucurie în care, ca orice fotbalist, își făcea și bilanțul realizărilor. Ca-ntr-un film i se derulau anii ascensiunii. Plecat din Rîșnov, unde se născuse în iunie 1942, pașii l-au îndreptat spre Brașov. Aici a fost juniorul lui **Ion Vulcăneanu**, la Școala sportivă, cu care s-a afirmat și la care l-au remarcat cei de la Steagul roșu. Timp de patru ani, din 1961 pînă în 1964, Haidu a reprezentat cu cinste culorile „stegarilor" și a parcurs primele trepte ale consacrării. I-a venit însă timpul stagiului militar, ca oricărui cetățean al țării, și iată-l la București, unde a îmbrăcat tricoul Stelei și al definitivei consacrări, și apoi al echipei naționale, și unde și-a întemeiat un cămin, azi „completat" cu drăgălășenia unui copil, **Carmen**, „fetița mamei și a tatei".

Dar, tot ca oricărui fotbalist, momentul era și al făuririi unor vise de împlinit : un nou campionat, recucerirea cupei, revenirea în echipa națională...

A venit însă un meci de antrenament. Obișnuit, ca toate jocurile de acest fel. Tot în vara lui '68. O mișcare greșită și **Haidu** a simțit dureri ascuțite la un picior. Verdictul medicilor : operație de menisc. Cu durere în suflet, a abdicat, pentru moment, de la orice veleități sportive. S-a operat, n-a mai jucat în sezonul '68/'69, dar durerile nu l-au lăsat. Un nou consult și o nouă operație, în vara anului 1969, dar de data aceasta la ligamente. Și o nouă pauză. Se părea că **Haidu** și-a încheiat cariera. Puținele meciuri la A și tineret din anul 1969/70 întăreau impresia că va trebui să pună ghetele în cui. Așa va fi ?

— Trăiam clipe tragice pentru mine — ne mărturisea uriașul portar, acum cîteva zile, după ce venise de la Mangalia, unde-și petrecuse vacanța cu familia. **Refuzam să cred că voi termina cu fotbalul.**

CAROL HAIDU

Am depășit însă acest moment de grea cumpănă, o dată cu înzdrăvenirea piciorului. Am reluat antrenamentele, cu răbdare și ambiție, dar intram greu în formă și, în plus, simțeam — justificat, firește — neîncrederea în jurul meu, în posibilitățile de revenire. Vedeam asta în modul cum eram folosit : cîte o repriză și uneori nici ea completă. Mă bucuram pentru Suciu, dar mă îngrijoram pentru mine. Apoi a venit Coman. În acel moment mi-am pus problema, dată fiind concurența și mai puternică, sau să plec la altă echipă sau să accept să joc la tineret. Pentru asta aveam nevoie de un suport moral care să-mi redea încrederea.

— Și l-ai găsit ?

— Da. Conducerea tehnică mi-a acordat acest credit și în primul rînd antrenorul Gh. Constantin. Mulțumită lui mai ales, desigur și colegilor din echipă, mi-am recăpătat încrederea, am reluat cu și mai mult zel antrenamentele, m-am pregătit, vorba aceea, pe rupte, în cadrul programului și în afara lui și acum, iată-mă !

Într-adevăr, este o performanță sportivă să redevii din jucător considerat sfîrșit un titular selecționabil. Pentru că nu trebuie uitat că antrenorul federal **A. Niculescu** l-a remarcat în sezonul de primăvară și l-a trecut în evidența sa pentru viitorul sezon internațional. Ambiția lui **Haidu** ne-a subliniat-o și **Gică Constantin** care a remarcat dîrzenia mare a unui portar care nu-i venea să creadă că va mai juca în prima echipă, dar de care s-a ocupat în mod special, cunoscînd tocmai complexul pe care-l trăia.

— S-ar putea spune că acum nu mai ai alte veleități ? am reluat discuția.

— Dimpotrivă. Întîi vreau să cîștig „duelul" cu Coman și Suciu. Apoi, să gust și din satisfacția dublului campionat+cupă în sezonul 1971/72, să fiu selecționat din nou în lotul reprezentativ și să am bucuria unei mai bune participări în „Cupa cupelor".

— Dar la viitor te gîndești ? Oricum, anii trec și va veni și ziua cînd va trebui cu adevărat să pui bocancii în cui.

— Da, dar de fotbal nu mă despart. Acum, că mi-am luat bacalaureatul, voi urma cursurile fără frecvență ale I.E.F.S.-ului, specializarea fotbal, și voi îmbrăca ghetele de antrenor. Aceasta este dorința mea.

...Și aceasta este scurta istorie a unui portar care a renăscut ca pasărea Phönix din propria-i cenușă...

Petre GAȚU

„AVEM ȘI NOI BRAZILIENII NOȘTRI!"

ANTON și DUMITRU MUNTEANU, în urmă cu un deceniu, două dintre cele mai spectaculoase apariții de pe terenurile noastre de fotbal, jucători înzestrați cu o tehnică seducătoare și o fantezie puțin obișnuite, proverbiali aproape pentru perfecta lor asemănare fizică, au rămas și astăzi, la puțin timp după retragerea din activitatea de performanță, același cuplu monolit și plin de farmecul tinereții sportive.

Ieri, virtuoși minuitori ai balonului, încîntînd tribunele cu execuții de înaltă măiestrie. Azi, salariați destoinici și prețuiți în procesul de producție (ANTON, tehnician la cooperativa „Automecanica", DUMITRU la „Electrobobinaj"), constituind pentru generațiile de sportivi care i-au succedat, un exemplu ce s-ar putea înscrie cu certitudine în categoria mijloacelor de educație.

Biografia sportivă a gemenilor **Munteanu** este relativ scurtă.

— Am apărut destul de tîrziu în fotbal, la 19 ani, își amintește Anton, primul născut, cu cinci minute înaintea fratelui său. Am sărit, cum s-ar spune, peste perioada de juniorat, pentru că lipsa gabaritului fizic și nu calitățile tehnice au atîrnat mai mult în balanța aprecierii și a selecției. Prima noastră echipă a fost Gloria Bistrița din campionatul regional, de unde, în 1955, am făcut un pas gigant, pînă în formația de seniori a C.C.A. A urmat apoi „decada" Petrolul — club în cadrul căruia am cunoscut consacrarea sportivă și marile satisfacții fotbalistice. După care, absolvind cursul de antrenori, am pus punct activității noastre oficiale ca jucători. După unii, poate, cam devreme ; după noi însă la timp. De ce ? Pentru că trecuserăm de 30 de ani, iar pregătirea, în condițiile importului de concepții și stiluri de joc fără adaptarea acestora la specificul și posibilitățile noastre, ne dezavantajau evident.

— Apropo de pregătire. Se spunea, adeseori, că frații Munteanu privesc antrenamentul fizic ca pe o anexă a procesului de instruire și nu ca pe o componentă de bază a acestuia, afirmînd că fotbalistul de rasă se vede, nu alergînd în jurul terenului sau pe dealuri și nici la exerciții cu haltere sau cu mingea medicinală, ci acolo, jos, în „atelierul verde", pe gazon, unde dacă nu te ascultă mingea degeaba transpiri 90 de minute.

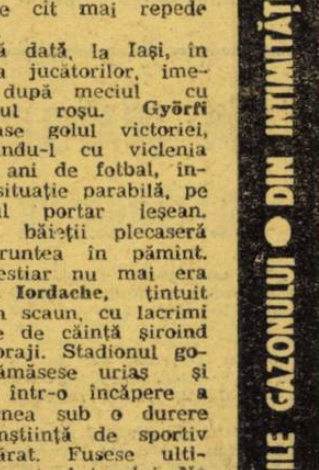

ANTON MUNTEANU

DUMITRU MUNTEANU

— Ne-a plăcut să ne considerăm întotdeauna printre cei mai credincioși partizani ai tehnicii. Și cu asta credem că am spus totul, sau aproape totul. Îți mai amintești de meciul cu celebra echipă braziliană Gremio disputat în 1963, pe stadionul „23 August" ?

Cine nu și-l amintește ? Atunci, după o absență forțuită de aproape o lună de zile de la pregătire și după o ședință obositoare, în ajunul întîlnirii, cu conducerea clubului, ședință care s-a prelungit pînă tîrziu, la miezul nopții, a doua zi, **Anton** și **Mitică Munteanu** au făcut în compania jucătorilor cariocas o veritabilă demonstrație de măiestrie fotbalistică, care i-a uluit pe oaspeți și i-a determinat pe mulți dintre spectatori să exclame, cu mîndrie : **„Avem și noi brazilienii noștri".**

Dar amintirile cele mai frumoase, care au făcut din cei doi frați gemeni personaje aproape de legendă, sînt cele legate de marea dificultate a celor din jur de a-i deosebi pe unul de celălalt. Decît poate din nimereală. Pentru că singurul lor semn distinctiv — alunița de sub ochiul sting al lui **Anton** — era, de cele mai multe ori, greu de observat. Pe teren, în joc, lucrurile păreau uneori, ceva mai simple, deoarece fiecare avea, normal, alt număr pe spate. Dar ce te făceai atunci cînd **Anton** lua — în mod intenționat, bineînțeles — tricoul cu nr. 8 al lui **Mitică** și invers ? Se încurcau nu numai spectatorii, adversarii din teren și cronicarii sportivi, ci și proprii lor antrenori. Așa cum s-a întîmplat odată cu **Ilie Oană** după un joc în care-l lăuda pe **Dumitru Munteanu** pentru un gol înscris în realitate de **Anton.**

— Gurile rele ne acuzau cîndva că jucăm de multe ori amîndoi cîte o repriză, pe același nume. Deși o puteam face, totuși, în meciurile oficiale nu ne-am folosit niciodată de un astfel de sistem. Odată însă, la un meci amical cu Farul, ne-am distrat puțin jucînd pe rînd fiecare cîte 10 minute, ca la handbal. Fără să observe nici arbitrul și nici chiar antrenorii, deoarece făceam schimbarea pe partea de teren opusă aceleia în care mingea urma să fie repusă de la margine.

...**Anton** și **Dumitru Munteanu**, două nume în fotbalul nostru, cuprinse într-o singură imagine, au părăsit nu demult „atelierul verde", care le-a adus atîtea satisfacții ca sportivi, croindu-și drum nou în societate. Cu prețul renunțării la o viață, poate, mai ușoară, aceea de antrenori la o echipă oarecare, dar cu convingerea realizării lor la scara unor posibilități profesionale certe, în producție. Acolo unde i-am întîlnit de curînd, prețuiți și respectați pentru muncă și pricepere, ca și odinioară în mijlocul aplauzelor frenetice pentru recitalurile lor de îndemînare fotbalistică.

Mihai IONESCU